

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Netia Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów i nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 9 września 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Warszawie
z dnia 19 listopada 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów decyzją z dnia 31 grudnia 2008 r.:

- I. na podstawie art. 26 ust. 1 w związku z art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust 2 w/w ustawy działania Tele2 Polska sp z .o. o. z/s w Warszawie polegające na pobieraniu opłaty z tytułu rezygnacji przez konsumentów z abonamentu lub preselekcji Tele2 w ramach umów na czas oznaczony 12 miesięcy, zawartych w wyniku wyboru przez konsumenta określonego cennika usług, które to umowy nie są

związane z przyznaniem konsumentowi ulgi, co pozostaje w sprzeczności z przepisem art. 57 ust 5 ustawy prawo telekomunikacyjne oraz godzi w zbiorowe interesy konsumentów i nakazał zaniechanie jej stosowania;

- II. na podstawie art. 26 ust. 2 w związku z art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nakazał Tele2 publikację niniejszej decyzji w całości na koszt własny na stronie internetowej www.tele2.pl oraz utrzymywanie treści decyzji na stronie internetowej przez 6 miesięcy oraz dwukrotną publikację sentencji decyzji na koszt Tele2 na jednej z pięciu pierwszych stron dziennika o zasięgu ogólnopolskim o objętości co najmniej 24 cm x 12 cm, przy czym okres pomiędzy publikacjami powinien wynosić co najmniej 7 dni, a co najwyżej 14 dni;
- III. na podstawie art. 26 ust. 2 w związku z art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nakazał Tele2 skierowanie do każdego abonenta będącego stroną umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez Tele2 zawartej na czas oznaczony przed dniem 14 lipca 2008 r. pismem oświadczenia informującego o zaprzestaniu naliczania klientom indywidualnym Tele2, opłat związanych z przedterminowym rozwiązaniem przez klientów umów o świadczenie usług abonamentu i preselekcji (WLR) bądź usługi preselekcji (CPS) dotyczących cenników znajdujących się w ofercie Tele2 przed dniem 14 lipca 2008 r. wraz z informacją, że oświadczenie stanowi realizację decyzji Prezesa UOKiK nr DDK 38/2008 z dnia 31 grudnia 2008 r.,
- IV. na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nałożył na Tele2 karę pieniężną w wysokości 3. 978. 380 zł. z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 tej ustawy;
- V. nadał decyzji na podstawie art. 103 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie pkt II i III rygor natychmiastowej wykonalności.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła Tele2 Polska Spółka z o. o. (obecnie Netia S. A. w Warszawie; dalej jako: "powódka").

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2010 r. Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie zmienił zaskarżoną decyzję w jej pkt IV. w ten sposób, że zmniejszył nałożoną karę pieniężną do kwoty 1. 989. 190 zł. i oddalił odwołanie w pozostałej części.

Powyższy wyrok zaskarżyły apelacjami obie strony.

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2010 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił obie apelacje.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżyła skargą kasacyjną powódka. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczynę przyjęcia skargi określoną w art. 398¹ § 1 pkt 1 k.p.c. W sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: "Czy w świetle przepisu art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2004 r. nr 171, poz. 1800 z późn. zm.; zwanej dalej "Pł") "ulgę przyznaną abonentowi" może stanowić przyznanie abonentowi przy zawarciu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych określonego limitu bezpłatnych minut do wykorzystania w ramach danego planu taryfowego lub tańszych połączeń telefonicznych do wykonania w określonym przedziale czasowym, tj. świadczeń, co do których abonent jest uprawniony lecz nie ma obowiązku z nich skorzystać?"

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany Prezes UOKiK wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; z wnioskiem ewentualnym o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego (w brzmieniu obowiązującym w czasie, którego dotyczy decyzja Prezesa UOKiK) określa granice roszczenia dostawcy usług telekomunikacyjnych w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług telekomunikacyjnych z winy

abonenta, że “nie może przekroczyć określonej w umowie równowartości ulgi przyznanej abonentowi”.

Z ustaleń zaskarżonego wyroku wynika, że Sądy obu instancji naruszenie powyższego przepisu wiążą subsumcyjnie z ustalonymi okolicznościami faktycznymi. W umowach, o które chodzi w sprawie abonenci uzyskiwali “dodatkowo” uprawnienia do określonych beneficjów, jak możliwość wykorzystania określonych połączeń za darmo lub po obniżonej cenie, jeżeli wyczerpany zostanie ustalony limit. Obok sprecyzowanej charakterystyki tego rodzaju uprawnień, decydujące dla oceny prawnej zaskarżonego wyroku stanowiło ustalenie, że zakwestionowana klauzula umowna ustalała “karę” w określonej wysokości (50 lub 100 zł.) za samo rozwiązanie umowy, bez sprecyzowania związku z przedmiotowymi uprawnieniami abonenta, których wartość nie była określona i niezależnie od tego czy abonent skorzystał z potencjalnego uprawnienia tego rodzaju. Tego rodzaju klauzula umowna narusza art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego, bo nie jest na jej podstawie możliwe uchwycenie (weryfikacja) określonej “kary”, w stosunku do ulgi rzeczywiście przyznanej. Skarżąca na tle powyższej oceny prawnej zaskarżonego rozpatrywaną skargą wyroku nie przedstawia zagadnienia prawnego dotyczącego stanu faktycznego sprawy. Autor skargi ogranicza się do charakterystyki przyznanego abonentom uprawnienia, jako ulgi, bezzasadnie ignorując decydujące o zastosowaniu art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego przesłanki faktyczne sprawy. Inaczej mówiąc autor skargi przedstawia zagadnienie prawne leżące poza istotą sporu sprawy. Przedmiotem sporu jest bowiem nie tyle kwalifikacja przedmiotowych uprawnień abonenta jako “ulgi”, a to czy klauzula opłaty karnej jest odpowiednio powiązana z wielkością przyznanego abonentom uprawnienia.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.